

АЛИСА ДЕЙ

Разкриването на Атлантида

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ЧЕТВЪРТА

ТИАРА БУКС
София
2014

Alyssa Day
ATLANTIS UNMASKED

Copyright © 2009 by Alesia Holiday
Published by arrangement with Andrew Nurnberg Associates
International.
All rights reserved

© Теодора Кузманова, превод от английски, 2014
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2014
© Яна Иванова, редактор, 2014
© Тиара Букс, 2014

ISBN: 978-954-2969-32-7

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

Разкриването
на
Атлантида
Алиса Дей

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ЧЕТВЪРТА

Превод
Теодора Кузманова

ТИАРА БУКС

София

Кредото на воините

Ние ще чакаме. Ще наблюдаваме.

И ще браним.

За да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството.

Тогава и само тогава Атлантида ще се възроди.

Затова ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша – емпат; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната историята на Атлантида не се е срещала „акнаша 'ан” повече от десет хиляди години.

Атланти – раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата освен огъня – и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свърхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида – Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканична дейност, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също

Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кръвно потомство – вампирите, създадени от вампир-господар.

Земляни – атлантски термин за хората.

Седемте – елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпшифтър – биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпшифтъри могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпшифтърите имат свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от трис-та години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли – отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират ин-

формация.

Вампири – древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Анубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и да се телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон – воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

Миертус – атлантски жаргонен израз за екскременти.

Глава 1

Сейнт Луис, бягство от щабквартира на бунтовниците

— Почти невъзможно е да се стреля с пълк от движеща се кола.

Грейс Хавиланд стисна волана на джипа, който управляваше и изчака атлантският воин, седящ до шофьорското място, да отговори на това, което смяташе за много разумна забележка.

Зачака. Изчака още малко. Бе се запознала с Алексей преди няколко месеца и оттогава се бяха срещали много рядко, но досега никога не е била в такова тясно пространство с него. Имаше чувството, че е затворена в клетка с току-що хапнал лъв. Смъртоносен, опасен и вълнуващ. Кой знае, можеше и да оживее след това.

Освен ако не му се приискаше бърза закуска.

Когато пред очите ѝ се появи знак „задънена улица“, тя зави наляво и пое по пустата улица. Алексей най-накрая се обърна към нея – златистата му коса се спускаше надолу и стигаше до раменете му, внимателно закривайки обезобразената част от лицето му. Жената потръпна, когато през ума ѝ премина образът на разярения лъв.

Воинът повдигна вежда в недоумение.

– Хората не се приближават заради знака – обясни му тя. – Този маршрут ще ни помогне да се измъкнем по-бързо, а и е пряк път към болницата. Тъй като изоставаме от всички останали, реших да наваксам.

Слаб, но нежен глас се чу от задната седалка.

– Пряк път звучи много добре.

– Добре ли си, Мишел? – попита Грейс, без да смее да погледне през рамо, при тази висока скорост.

– Доста добре, като се има предвид, че гнусният вампир едва не ми откъсна главата. За мой късмет, се появи привлекателният Аларик с вълшебните си лечебни сили. Първата ми мисия с вас американците и щабът на бунтовниците бива нападнат. Голяма късметлийка съм, няма що!

Алексий изсумтя.

– Привлекателен? Аларик? Обзалагам се, че през целия си живот никога не е чувал такава неща. Аларик, привлекателният висш жрец в храма на Посейдон.

Независимо от тежкия и мрачен хумор в гласа му, воинът не престана да оглежда всеки сантиметър от изоставената улица, по която минаваха. Винаги готов и нащрек.

Воин в пълния смисъл на думата.

Грейс му хвърли един поглед. Първичен мъжкар, висок метър и деветдесет и пет, с груби черти и стегнати мускули. Когато срещата за стратегическо планиране в базата бе прекъсната от свирепи орди от вампири и шейпшифтъри,

които ги нападаха от различни посоки, Алексей се сражава като отмъстителен ангел. Тя изстрелваше стрела след стрела, всяка попадаща в целта, но Алексей... мечът и кинжалите му бяха навсякъде: наръгваха, разрязваха, разкъсваха. И през цялото време изражението му остана спокойно и контролирано. Дори и когато обикаляше около нея, изтръгвайки главите на вампирите и...

Едно откритие премина през съзнанието ѝ. Винаги около *нея*. Биеше се на метри от нея, като ѝ оставяше пространство да стреля с лъка си, но никога не стоеше прекалено далеч. Яростта бавно започна да я изгаря.

– Защищаваше ли ме по време на битката?
 – попита бавно и внимателно, опитвайки се да не избухне. Нямаше смисъл да обвинява или да напада свирепия си съюзник освен, разбира се, ако не бе истина. – Защото знаеш, че не се нуждаеш от закрилата ти? Върша това от...

Мишел я накара да млъкне.

– О, нека да не се разстройваме за глупости. И така, Алексей. Не ти давам повече от тридесет години. Но след като Аларик е на повече от петстотин, тогава ти на колко си?

За секунда горещият, животински, чувствен като милувка, поглед на Алексей докосна лицето на Грейс, преди да се върне към обичайното си бдително аз. Жената се запита дали очите му бяха сини или черни, а може би един от многото нюанси на зелено, наподобяващи блясъка на скъпоценните камъни. Но нямаше как да ги

види в тъмнината. Очите на атлантите бяха като пръстени на настроението. За жалост, не вървяха с упътване.

– Какво? – най-накрая отвърна на Мишел.

– Колко века?

– Четири века и няколко години. Грейс, внимавай с дупката на пътя.

Тя сви, за да избегне дупката и намали скоростта, защото навлязоха в оживено кръстовище.

– Ти си на повече от четиристотин години? Наистина ли?

Добре де, може би на *толкова* възрастен мъж могат да му бъдат простени няколко преубеждения, свързани с крехките жени.

– Леле, изглеждаш страхотно за възрастта си – подметна Мишел. – Грейси, мисля, че той е прекалено възрастен за теб. Все пак си едва на двадесет и пет години.

Страните на Грейс пламнаха.

– Какво? Мишел, аз...

Преди да е успяла да измисли приемливо отрицание, нещо от рода на „Не, Алексей не участва в личната ми представа за мъж мечта“, воинът насочи пистолета си директно в нейната посока.

Тя натисна спирачките прекалено изненадана, за да отговори смислено. Алексей и атлантите бяха съюзници на бутновниците, нямаше как да са...

– В ляво, Грейс. Наведи се!

Жената се приведе и прикри глава, подчинявайки се инстинктивно на заповедния тон

на боеца. След броени секунди оглушителният звук, подобен на разбиване на стъкло, разкъса пространството в джипа. Мишел моментално изкрещя.

Алексий презареждаше глока, който Грейс му бе дала. И точно в този момент осъзна, че кинжалите и мечът му няма да му вършат работа в движеща се кола. Изруга и определено бе на родния му език. Беше се била рамо до рамо с много от атлантите и се бе научила да разпознава ритъма и звученето. Ако *кралят на спокойствието* ругаеше, определено нещата не вървяха на добре.

Точно тогава взе решение, породено от ситуацията, в която се намираше. Грейс паркира, свали колана си и се шмугна под ръцете на Алексий към задната седалка. Силните гърди на воина се опряха в гърба ѝ, в една странна и изкривена прегръдка.

– Не, ако вдигнеш глава, нападателят върху покрива на тази сграда, ще стреля – прошепна в ухото ѝ.

– Трябва да отида при Мишел. Незабавно!

– Няма да те изгубя – отвърна ѝ воинът, докато бавно се отдръпваше назад.

Гласът му бе така тих, че едва успя да го чуе. Изненадана от казаното, Грейс вдигна рязко глава и осъзна колко близо до лицето ѝ се намираше неговото. Изражението му излъчваше ярост.

– Излизам – каза ѝ. – Когато ти дам сигнал, ще запалиш колата и ще се махнете оттук.

Алексий постави празното оръжие на пода на автомобила и извади кинжалите си. Движението бе така нормално за него, но за нея бе някак забавено, може би от стреса и притъпените ѝ възприятия, едва осезаеми във времето. Направиха ѝ впечатление косъмчетата по силните му и мускулести бицепси, които ѝ се сториха така гладки и златисти. Дори ѝ остана време да помисли колко странни наблюдения правеше, и то в последния миг от живота си.

И след това с движение, което я накара да се запита дали не бе ударила главата си, той изчезна. Не беше внезапно. Вероятно му отне към три-четири секунди. Но щом тялото му се превърна в напълно призрачен и безформен водопад от блещукаща мъгла, боецът премина през отворения прозорец. Мишел остана с отворена уста, с малки капки вода, вплетени в миглите ѝ.

– Мили боже! Сигурно съм умряла – промълви Мишел със стон. – Или току-що видях Алексий да се превръща в ангел, или на вас двамата ви предстои доста вълнуващ секс.

Готова да отговори подобаващо, Грейс се премести на задната седалка, но не вдигна глава. Навсякъде имаше кръв – изстрелът, който пръсна прозореца до Мишел, я бе уцелил в рамото. Парченца от стъклото блещукаха в косите ѝ, а на бузите и челото ѝ кървяха няколко дракотини.

– Колко е зле?

Мишел направи опит да се усмихне, но не успя и се намръщи.

– Изглежда, че известно време няма да нося разголени рокли.

Очите на Грейс изгаряха. Ако загубеше най-добрата си приятелка...

– Мамка му, Мишел, престани с тези британски превземки. Колко е зле?

На приглушената светлина от уличното осветление, лицето на Мишел изглеждаше по-бяло и от снежна буря.

– Може би не е толкова зле. Малко под рамото, но ми е трудно да дишам и... – точно тогава, изречението ѝ се превърна в болезнено стенание.

– Вероятно е засегнало белите ти дробове. О, богове, веднага трябва да те заведем в болницата – каза Грейс и отправи безмълвна молитва към Диана* и Христос.

Сграбчи лъка и наполовина пълния колчан, намиращи се зад нея, и се върна на шофьорското място, след което постави стрела на оръжието с прецизност, доказваща дългогодишната ѝ практика. Прицели се и тихо зачака момента, в който щеше да забие сребърния връх на стрелата в тялото на някой от враговете си.

Тя бе наследница на Диана и никога не пропускате.

* Диана е римска богиня на лова, луната и нощните възшебства. Придружена от диви животни, с лък и колчан стрели, бродела през гори и планини, заедно с планинските нимфи. Закриляла младите неомъжени жени и безпощадно наказвала смутителите на моминската непорочност. Пазителка на изворите, реките и на дивите животни – Б.р.

– Ще те заведе в болница.

Обърна се към Мишел, като междувременно оглеждаше района за следи от Алексий или нападателите им.

Тъмна сянка се прокрадваше към джипа и тя я проследи на мига, следвайки инстинкта си.

– Не ви ли стигна в щаба, копелета! – извика Грейс. – Не са ли ви достатъчни дузината мъртви шейпшифтъри и почти толкова вампири? Ако тя умре, ще ви избия до крак.

Сянката бе толкова бърза, че едва успя да я проследи с поглед, но щом всичко ѝ се проясни, видя, че всъщност са блестящите частици от мъгла. Тогава свали гарда и стрелата си.

Вампирите не пътуваха като мъгла. Беше Алексий, който приемаше телесната си форма.

Мъжът оголи зъби, а изражението на лицето му буквално бе диво – нечовешки хищническо, при вида на което Грейс ахна, и ледени тръпки се спуснаха по гръбнака ѝ.

– Тръгвай! Веднага! – нареди. – Ще съм над вас. Заведи я в болницата. Незабавно!

– Хвана ли ги?

– Нека да кажем, че повече няма да наранят никого – отвърна ѝ той. – Сега тръгвай!

Затрудненото дишане на Мишел я стимулира още повече. Грейс запали джипа, гумите изсвистяха, и пое по улицата, далече от нещото, което ги бе нападнало в алеята преди малко.

– Дръж се, миличка, моля те, Мишел, дръж се – Грейс се молеше на всички богове, докато шофираше бързо към болницата.

Точно над тях, със същата скорост, я следваше една сянка от искрящи частици.

Грейс се качи на бордюра при входа на „Бърза помощ“ и спря точно пред вратата, като не обърна внимание на табелите и недоволните викове на персонала на болницата, които стояха пред огромните двойните врати на сградата.

Тя изхвърча от колата, викайки за помощ, затича се и отвори вратата на задната седалка. Мишел се озова в обятията ѝ. Вцепенена и с широко отворени очи, Грейс изпищя с всичка сила, която прогори гърлото ѝ, името на единствения човек от когото отчаяно се нуждаеше.

– Алексей!

– Тук съм.

Воинът се появи, пое Мишел от ръцете на Грейс и се затича към вратите на спешното. Персоналът го посрещна с носилка, крещейки компетентно звучащи медицински фрази. Мъжът внимателно постави приятелката ѝ на носилката и се отдръпна, за да могат да я вкарат вътре и да се погрижат за нея.

С наведена глава, Алексей се върна към Грейс и я вдигна на ръце. Така силно я притисна към себе си, че едва ли не за малка част от секундата тя се почувства в безопасност.

Когато забеляза, че един от подчинените ѝ се доближава към тях, Грейс сложи ръка на гърдите на Алексей и вложи всичката си останала сила, за да се отблъсне от него. За миг очите му заблестяха с изпепеляваща зелена светлина, способна да изгори кожата по лицето ѝ. Но след

това, макар и бавно, сантиметър по сантиметър, мъжът я свали на земята и я пусна, сякаш не само тя страдаше от загубата на контакта им.

– Грейс, мога да преместя джипа – обърна се към нея Спайк. Той бе един от ранените при първото нападение на шейпшифтърите, но изглежда бинтовете по ръцете му не го бяха забавили. – Всички се лекуват. Повечето от нас ще се оправят. Ще се чуем с Хоук след операцията.

Грейс кимна, доволна от новините. Беше твърде изморена, за да говори.

Спайк присви очи и отправи поглед, изпълнен с подозрение към Алексей.

– Смятахме, че чернокосият е излекувал Мишел.

– Направи го – отвърна атлантът през зъби.
– Попаднахме на засада.

Внезапно Спайк премина в нападателна позиция и бръкна под якето си, под което Грейс знаеше, че има поне три оръжия и няколко ножа.

– Колко? Искаш ли да ги последваме?

– Вече се погрижихме за тях – отвърна Грейс.
Алексий кимна.

– Бяха само четирима.

Всеки друг би се похвалил с бройката на убитите, но не и Алексей – той просто изтъкваше факт.

Уважение премина по лицето на Спайк. Грейс не беше единствената, която бе виждала Алексей в действие. Помисли си, че воинът не би искал да споменава трика с мъглата. Беше нещо ново. Може би трябваше да остане тайна.

– Благодаря ти, че ще преместиш колата. Ние ще... сме в безопасност в болницата.

Погледна към Алексей, който понечи да постави ръка на рамото ѝ, но се поколеба, сякаш се страхуваше, че ще бъде отхвърлен. Но Грейс се облегна на него – бе прекалено изморена и изплашена за Мишел, за да се принуди отново да остане сама.

Само този път щеше да разчита на някой друг. Само този един-единствен път.

* * *

Болницата в Сейнт Луис, бърза помощ

Алексий огледа претъпканата чакалня и си спомни пътите, когато той и събратята му трябваше да бъдат лекувани. За разлика от стаите за лечение в Атлантида, които бяха оазис от спокойствие, чист въздух, слънчева светлина, меки и удобни мебели и многобройни благоуханни цветя, тези тук бяха препълнени с отчаяни и ранени хора, които чакаха своя ред, облени в миризмите на кръв, пот, лекарства и отчаяние.

Грейс се бе свила на един оранжев пластмасов стол. Без оръжията си му изглеждаше така малка и безпомощна. Той стоеше в другия край на стаята, далеч от нея, подпрян на очукан автомат и се опитваше да се сети за момент, в който я е виждал невъоръжена, но не успя да си спомни такъв. Лъковете, ножовете и оръжията бяха част от нея в пълно противоречие с красотата и

името ѝ.

Грейс*. Подхождаше ѝ. Беше грациозна във всяко едно движение, в и извън битка. Освен сега, когато се бе свила на топка в този грозен стол, с ръце, обвити около коленете, в очакване на най-лошото.

След като се бяха отървали от оръжията, Алексей я заведе до спешното, опитвайки се да не мисли защо всеки път, щом я държеше в прегръдките си, странна, но сладка болка раздираше гърдите му. Не бе помръдвала, откакто се дръпна от него и седна на стола.

Алексий прекара десетина минути в опити да убеди персонала на болницата, че раните на главата му не са сериозни. Вероятно забелязали обилното количество кръв по косата и отстрани на лицето му, му се притекоха на помощ. Накрая бе изръмжал нещо в духа на „кръвта не е моя“ и медиците се бяха отдръпнали със смесица от страх и подозрение. Оттогава чакаше. И чакаше.

Ненавиждаше да стои в очакване нещо да се случи.

Охраната на болницата бе на пост, а полицията – на път. За негов късмет, Грейс бе в добри отношения с местния паранормален отряд, а и Алексей се бе срещал с някои от полицаите преди. Точно за това не изпитваше никакви притеснения. Но на всяка цена трябваше да информира отряда за нападението.

Обаче по необясними за него причини, в

* Grace – означава „грация“ (англ.ез.) – Б.пр.

които точно в *този* момент не искаше да задълбава, се притесняваше за Грейс.

По някакъв начин Грейс се бе прикачила към него, още когато за първи път се съюзиха с бунтовниците в Сейнт Луис. Оттогава го приемаше като свой наставник, без дори да го попита какво мисли по въпроса.

На няколко пъти ѝ бе изръмжал да го остави на мира. Но, жената просто продължи да го следва като сянка, а той използваше различни тактики, за да я пренебрегва.

Ако искаше да бъде искрен със себе си, трябваше да си признае, че просто се преструваше, че не я забелязва. Трудно му беше да я игнорира. Бе толкова независима, в очите ѝ гореше тиха, но разрушителна сила, а и бе благословена с остър ум. Висока и елегантна, силна и жилава. Все още бе атлетична, каквато е била като дете. Куин му бе казвала, че на петнадесет години била претендент за Олимпийските игри по плуване.

Но преди десет години светът на Грейс се е сринал под краката ѝ. В основата на всичко била група женски вампири, празнуващи свободата си. Случило се, когато вампирите и върколаците разкрили съществуването си. Кръвопийците се натъкнали на по-големия ѝ брат в един бар. Той не оцелял след случилото се.

А Грейс едва преживяла смъртта му.

Били сами на този свят, баща им ги бил напуснал, когато са били малки, а майка им починала от рак малко преди смъртта на брат ѝ. Куин

и Грейс бяха пречупени. Изгубени.

Но тя бе намерила смисъл да живее. Беше прекарала последните десет години в тренировки, подготвяйки се да води армията на бунтовниците. След като няколко пъти Алексей имаше възможност да я наблюдава, докато се сражава, знаеше колко бе добра. Страшно добра. Силата и рефлексите ѝ бяха невероятни и когато използваше лъка си, бе почти неестествено прецизна. Но силите ѝ се изчерпваха и ако Мишел, единствената ѝ приятелка от детството, загинеше, Грейс щеше да се срине.

Алексей виждаше признаците. Знаеше, че този момент приближава. Не можеше да реши дали иска да е около нея, когато това се случеше. Този емоционален срив без съмнение щеше да е прекалено личен.

Твърде личен за един воин от Атлантида, заклел се да защитава своя принц и бога на моретата, дал клетва да изживее живота си, без да се обвързва емоционално.

Един от лекарите, който носеше окървавени ръкавици, бутна големите врати на чакалнята и погледна към тях, очаквайки реакция.

– Никълс? Мишел Никълс?

Грейс пребледня, но скочи от стола.

– Да, това съм аз. Искам да кажа, че съм нейна приятелка. Какво се случи? Как е тя?

Лекарят се намръщи и Алексей прекоси стаята. Сигурен бе, че Грейс не би искала да посрещне новината сама.

– Изгубила е много кръв, белият ѝ дроб е

засегнат – отвърна докторът и избърса челото си. – Няма да ви лъжа. Направихме всичко по силите си, остава само да чакаме. Ако приятелката ви е борец, може и да оцелее.

Грейс замръзна на място, неспособна да отговори. Алексей я прегърна през кръста и затвори очи, опитвайки се да не мисли колко страхотно се чувстваше близо до нея. За него тя бе войник, който временно е под неговото командване, и точно сега трябваше да ѝ бъде морална подкрепа.

– Благодаря ви! – обърна се към лекаря. – Ако има промяна в състоянието ѝ, моля да ни уведомите.

Лекарят кимна, едва забелязвайки Алексей, но след секунда вдигна рязко глава и впи очите си във воина. Поглед, който за атланта бе така познат и дразнещ.

– Моля, простете професионалното ми любопитство, но как се сдобихте с тези белези по лицето? И някога обмисляли ли сте да се подложите на пластична операция?

Очите на Алексей станаха студени, докато съжаляваше, за пореден път, че не може да прониже хората, които си вряха носа навсякъде.

– Няма място за притеснение, докторе, но все пак съм ви благодарен за загрижеността.

Грейс се обърна към него и положи глава на гърдите му. Това беше първият признак на слабост, който показваше в негово присъствие, както и вълната от ожесточено желание да я защитава, която го заля.

– Нуждая се от глътка чист въздух – прошепна тя. – Моля те, Алексей, моля те, помогни ми. Изведи ме оттук.

Атлантът затегна прегръдката си около нея и кимна към доктора.

– Благодаря ви. Както казах, ще чакаме новини.

Изгубил интерес към Алексей, лекарят направи крачка напред, но след това се спря и се обърна към тях със съчувствие.

– Ще прекара доста време в интензивното. Вие двамата можете да отидете да си починете и да се освежите.

Отново без да отговори, Алексей кимна и насочи Грейс към изхода. Вратите се отвориха със специфичния за тях звук и тримата мъже, които чакаха отвън, веднага бръкнаха под якетата си. Отпуснаха се, когато ги видяха.

– Всичко е наред – каза по-якият, този, който бе преместил колата – може би Спайк или Бъч. Едно от странните имена, които бунтовниците използваша.

– Някакви новини?

Грейс поклати глава, но не каза нищо. Леки тръпки преминаха по тялото ѝ и Алексей осъзна, че тя е непосредствено близо до емоционалния срив.

– Почти всичко е наред, както казахте – обясни им кратко и ясно воинът. – Операцията на Мишел се проточи и лекуващият лекар каза, че е изгубила много кръв. Добави, че ако е боец, ще оцелее, а ние знем, че е такава.

Докато говореше, гледаше към мъжете, но думите му бяха предназначени за Грейс. Жената си пое дълбоко дъх и му показа, че малка част от словата му са проникнали в съзнанието ѝ.

– Мишел ще се справи – повтори. – Но Грейс се нуждае от свеж въздух. Ще се поразходим. Сигурни ли сте, че периметърът е чист?

По-високият и възрастен мъж, с груба кожа и орлов нос, кимна.

– Всичко е наред. Бяхме сигурни, че с идването на нощта вампирите ще се появят, но няма и следа от тях. Момчетата патрулират около болницата в търсене на шейпшифтьри.

Алексий кимна.

– Няма да се отдалечаваме.

Поведе Грейс по тротоара, далеч от светлините и шумовете на болницата.

Тя вървеше с резки и отсечени движения. Приличаше на марионетка, кукла на конци, танцуваща под такта на пиян кукловод. Стигнаха до една ниска каменна стена, наполовина покрита с храсти и Алексей я насочи към мястото. Седна до нея, с ръце, обвити около кръста ѝ и я държеше, докато тя тихо плачеше.

Звукът на риданията ѝ, заглушени от опитите ѝ да ги скрие от него, топлината на допира ѝ и треперещото ѝ тяло, опияниха воина и разбиха защитите, които Алексей така внимателно бе вдигнал около себе си през последните няколко години. Издиша шумно, в опит да запази самоконтрол, но се провали, когато ароматът на свежест и цветя, идващ от косата ѝ, изпълни се-

тивата му.

Грейс беше силна, жена воин. Досега никога не се бе показвала слаба пред някого. Но ето че сега го правеше, плачеше в прегръдките му. Нуждаеше се от подкрепата му. Застигна го непреодолимо желание да я защитава и пази – чувства, които като цунами се носеха, неочаквани и нежелани, и разрушиха защитната бариера около сърцето му, също както приливна вълна, връхлитаща върху коралов риф.

Тя се обърна към него, обляна в сълзи, и тялото му потрепна от допира с нейното.

– Алексей!

Можеше да постъпи само по един-единствен начин. Да се остави на течението. В този момент се нуждаеше да вкуси устните ѝ повече, отколкото някога е имал нужда от храна, вода, а дори и въздух.

Целуна я.

Целуна я и тя простена срещу устните му, но след това отвърна на целувката. *Отвъръщаше му!* Вплете пръстите на ръцете си зад врата му и го дръпна по-близо до себе си, след това разтвори устни, приветствайки го, привличайки го.

Прелъстяваше го с устните и с топлината си.

Той изръмжа, а може би беше тя, но звукът бе погълнат от страстта им.

Алексий наклони главата ѝ, за да може да продължи да я целува, поглъща, желае, копнее...

Червените фарове, на преминаващото до тях превозно средство, привлякоха вниманието

му. Беше като видение, но не съвсем. Като спомен, но не точно.

Пламъците.

Огньовете. Болката.

Мъчението.

Отдели устните си от тези на Грейс и се загледа във фаровете. Кръвта му закипя. Мускулите му се стегнаха.

Отстъпи! Избягай! Убий ги! Бягай! Бягай!

– Алексей?

Грейс се бореше в прегръдката му, а той я стисна още по-силно, обезумял, че тя ще се опита да му се изплъзне.

– Алексей! – каза тя, по-силно този път. – Нараняваш ме!

Някак думите ѝ достигнаха до него. Преодоляха спомените и кошмарите му.

Нямаше друг избор, имаше само отчаяние. Смъртта на една надежда и вечност, изпълнена със самота. Това му предвещаваше бъдещето. Той бе покварен. Сломен. Объркан.

Алексий взе единственото почтено решение. Остави я там объркана и сама. Повървя, след това се затича, после полетя като мъгла, отчаян, търсец начин да избяга. Не спря дори и за миг, докато не се върна в Атлантида. Гърлото му изгаряше от неизречените думи, а очите му горяха от непролетите сълзи.

Тичаше и даде още един обет. Никога повече нямаше да си позволи да докосне Грейс. Никога.